

Η σφαγή, την Άνοιξη του 1994, τουλάχιστον 800.000 ανθρώπων στη Ρουάντα μέσα σε λίγες εβδομάδες, δεν ήταν ένα συνηθισμένο έγκλημα και για αυτό δίκαια έμεινε στην ιστορία σαν “η μεγαλύτερη γενοκτονία της μεταπολεμικής εποχής”! Και προφανώς, η αναζήτηση των υπευθύνων για αυτό το τεράστιο “έγκλημα κατά της ανθρωπότητας” δεν σταματάει ποτέ ειδικά μάλιστα όταν αυτοί οι υπεύθυνοι εντοπίζονται (και) στην κορυφή μιας χώρας σαν τη Γαλλία, και μάλιστα στην ίδια την προεδρία της Δημοκρατίας της, στον τότε πρόεδρό της Φρανσουά Μιτεράν!

Πράγματι, πάνε πολλά χρόνια από τότε που οι υποψίες για κάλυψη ή ακόμα και εξοπλισμό των γενοκτόνων από μέρους της επίσημης Γαλλίας στράφηκαν προς τον τότε πρόεδρο της χώρας, σε μέλη της οικογένειάς του (στον γιό του Κριστόφ) και στους στενότερους συνεργάτες του. Μάλιστα, γράφτηκαν δεκάδες βιβλία και εκατοντάδες άρθρα όχι μόνο με απλές υποψίες αλλά και με ενδείξεις ή ακόμα και με αποδείξεις για την ενεργό γαλλική εμπλοκή στο φοβερό έγκλημα. Όμως, η αποκάλυψη που έγινε μόλις πριν από 4

μέρες έπεσε σαν βόμβα και δίκαια προκάλεσε αίσθηση όσο και αν τα “πειθαρχημένα” γαλλικά ΜΜΕ φρόντισαν να μην της δώσουν την κάλυψη που της αξίζει: **ο άνθρωπος που διέτασσε (γραπτώς) τους δυστροπούντες επικεφαλής του γαλλικού εκστρατευτικού σώματος στα σύνορα Ρουάντας-Κονγκό να (επανα)εξοπλίσουν το καθεστώς των γενοκτόνων, κατά παράβαση μάλιστα του εμπάργκο όπλων που λίγο πριν είχε επιβάλει ο ΟΗΕ, ήταν ο τότε Γενικός Γραμματέας της Προεδρίας της Γαλλικής Δημοκρατίας, κατοπινός Υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας και σημερινός πρόεδρος του Ιδρύματος Μιτεράν, ο και “γνωστός φίλος της Ελλάδας” κ. Υμπέρ Βεντρίν!**

Την αποκάλυψη που έκανε ο καλός δημοσιογράφος **Πατρίκ ντε Σεντ-Εξυπερί** (μακρινός ανηψιός του διάσημου συγγραφέα) που, όπως και η σπουδαία ελληνικής καταγωγής δημοσιογράφος στη Liberation **Μαρία Μαλαγαρδή**, έχει αφιερώσει τη ζωή του στην εξιχνίαση αυτής της γενοκτονίας και στην απονομή δικαιοσύνης για τα θύματά της, την ακολούθησαν σε διάστημα λίγων ωρών δυο διαφορετικές μηνύσεις εναντίον της (πολύ) μεγάλης τράπεζας **BNP**. Μιας τράπεζας που κατηγορείται τώρα ευθέως και βάσει ντοκουμέντων ότι παραβίασε και αυτή, προφανώς κατ'εντολή πολύ υψηλά ιστάμενου προσώπου, το εμπάργκο του ΟΗΕ, χρηματοδοτώντας την παράνομη αγορά των όπλων που θα εξόπλιζαν το στρατό των γενοκτόνων. Λεπτομέρεια με ιδιαίτερο ελληνικό ενδιαφέρον: Τα όπλα ήταν σερβικά, είχαν φορτωθεί σε λιμάνι του Μαυροβουνίου σε πλοίο με ελληνική σημαία, το οποίο μάλιστα άλλαζε συνεχώς όνομα (Maro, Bana 1, Maria,...) καθώς είχε “ειδικευθεί” σε τέτοιου είδους παράνομες και ανήθικες αποστολές με προορισμό πάντα τις εμπόλεμες περιοχές της Αφρικής. Χρήσιμη υπενθύμιση: Ήταν η εποχή που η “σύσφιξη” των σχέσεων της Ελλάδας με τη Σερβία των Μιλόσεβιτς-Μλάντιτς-Κάρατζιτς στο όνομα του

διαβόητου “Ορθόδοξου Τόξου”, είχε -μεταξύ πολλών άλλων συνεπειών- και την μάλλον ανομολόγητη συνέπεια να συμβάλει αποφασιστικά στη δημιουργία μερικών τεράστιων ελληνικών περιουσιών σε χρόνο ρεκόρ...

"Je fais don de ma personne au maréchal Pétain comme il a fait don de la sienne à la France.
Je m'engage à servir ses disciplines et à rester fidèle à sa personne et à son oeuvre."

François Mitterrand.

Όμως ας επιστρέψουμε στη Γαλλία και ειδικότερα στον μακαρίτη Φρανσουά Μιτεράν με την εξής εισαγωγική παρατήρηση: Μόνον αφελείς και απληροφόρητοι θα εξεπλάγησαν από την αποκάλυψη ότι ο εξοπλισμός των γενοκτόνων της Ρουάντα γινόταν κατ'εντολή εκείνου που ήταν έμπιστος και δεξί χέρι του προέδρου Μιτεράν. Και ο λόγος απλός: **Αυτό δεν ήταν ούτε το πρώτο ούτε το μοναδικό έγκλημα του Μιτεράν!**

Συγκεκριμένα, ο και ιδρυτής του εσχάτως “αποθανόντος” γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, που διετέλεσε στα νιάτα του και όταν ο φασισμός σάρωνε την Ευρώπη του μεσοπολέμου, μέλος και ακτιβιστής της τότε φασίζουσας άκρας δεξιάς (Croix de Feu), **υπηρέτησε κατόπιν στην Κατοχή το δωσιλογικό καθεστώς του στρατάρχη Πεταίν** από τον οποίο εξάλλου και παρασημοφορήθηκε. Αργότερα και διαβλέποντας την τελική ήττα του ναζισμού, ο Μιτεράν, όπως και αρκετοί άλλοι δωσίλογοι και όχι μόνο στη Γαλλία, φρόντισε να αποκτήσει “αντιστασιακές δάφνες” με αποτέλεσμα να μην αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα κατά την απελευθέρωση.

Μέχρις εδώ, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ιστορία μας είναι μάλλον κοινότυπη επειδή στη Γαλλία η πλειοψηφία του πληθυσμού με επικεφαλής την αστική της τάξη, στήριξε μάλλον ένθερμα το καθεστώς του Βισύ τουλάχιστον μέχρι το 1943. Η “ιδιαιτερότητα” του Μιτεράν έγκειται στο γεγονός ότι όχι μόνο μετά τον πόλεμο αλλά **ακόμα και όταν έγινε πρόεδρος της Δημοκρατίας συνέχισε να περιστοιχίζεται από παλιά ανώτερα και ανώτατα στελέχη του γαλλικού κατοχικού δωσιλογισμού!** Στην τεράστια μάλιστα πλειοψηφία τους, τα μέλη αυτής της ιδιότυπης “αδελφότητας δωσιλόγων-φίλων του προέδρου” δεν ήταν κομπάρσοι ή απλοί “ιδεολόγοι” του φασισμού αλλά πρωταγωνιστές των πιο αποτρόπαιων εγκλημάτων του Τρίτου Ράιχ. Όπως π.χ. ήταν ο **Ρενέ Μπουσκέ**, Γενικός Γραμματέας της δωσιλογικής αστυνομίας, προσωπικός φίλος του αρχιτέκτονα του Ολοκαυτώματος Χάϊντριχ και δήμιος των Εβραίων και των αντιστασιακών της Γαλλίας. **Ο προστατευόμενος του Μιτεράν αρχιδωσίλογος Μπουσκέ, που έκανε επίδειξη ζήλου και “δώρο” στους ναζιστές και μερικές χιλιάδες εβραϊόπουλα που δεν περιλαμβάνονταν στο πρόγραμμα εξόντωσής τους (!), γινόταν δεκτός στο προεδρικό μέγαρο και συνέτρωγε με τον πρόεδρο και την οικογένειά του** ακόμα και όταν είχε κινηθεί εναντίον η διαδικασία δίωξης για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας! Μια διαδικασία που προχώρησε με απελπιστικά αργούς ρυθμούς καθώς ο Μιτεράν έκανε τα πάντα για να μην δικαστεί ο παλιόφίλος του...

René Bousquet, Danielle Mitterrand et François Mitterrand à Latché, 1974

Όμως, ο Μπουσκέ, που δολοφονήθηκε τελικά από έναν “ανισόρροπο” (;) πριν αρχίσει η δίκη του και οι πιθανές “ενοχλητικές” αποκαλύψεις που θα την συνόδευαν, δεν ήταν ο μόνος δωσίλογος και φασίστας με τον οποίο ο Μιτεράν διατηρούσε φιλικές έως στενές σχέσεις. Μεταξύ των διασημότερων “υποστηρικτών” και φίλων του Μιτεράν περιλαμβάνονταν κατά καιρούς ο -και χρηματοδότης της γαλλικής φασιστικής (και πραξικοπηματικής) γαλλικής ακροδεξιάς της δεκαετίας του 1930- ιδρυτής της αυτοκρατορίας καλλυντικών **L'Óreal**, ο ηγέτης της μεταπολεμικής γαλλικής άκρας δεξιάς και δικηγόρος του Πεταίν Τιξιέ Βινιανκούρ... ακόμα και ο **πατήρ Λε Πεν** στον οποίο ο Μιτεράν ανταπέδωσε αργότερα (το 1983) την “εξυπηρέτηση” ανοίγοντάς του, με προσωπικό του σημείωμα στον τότε

πρόεδρό της, τις πόρτες της γαλλικής δημόσιας τηλεόρασης, με αποτέλεσμα το κόμμα του Λε Πεν να εκτοξευθεί μέσα σε μερικούς μήνες από το μόνιμό του 0,5% ή 0,7% στο...12,5% !

Αυτή η εντελώς συνοπτική και ατελέστατη προσωπογραφία του Φρανσουά Μιτεράν όχι ως “σοφού ανθρωπιστή” και “βαθεία φιλοσοφημένου ηγέτη”, όπως ο ίδιος ήθελε να παρουσιάζεται, αλλά ως κυνικού πολιτικάντη βαρυνόμενου με εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί χωρίς να περιλαμβάνει μια αναφορά στο “έργο” που επιτέλεσε ως υπουργός Δικαιοσύνης (1956) στη διάρκεια του εθνοαπελευθερωτικού πολέμου των Αλγερινών εναντίον της γαλλικής αποικιοκρατικής τους δύναμης.

Ως υπουργός Δικαιοσύνης της τότε “αριστερής” γαλλικής κυβέρνησης του Γκι Μολέ, ο Μιτεράν διακρίθηκε ιδιαίτερα για την έφεσή του να αποκεφαλίζει (με γκιλοτίνα) τους Αλγερινούς αγωνιστές, αγνοώντας συστηματικά τις εκκλήσεις για απονομή χάριτος ακόμα και όταν αυτές προέρχονταν από συναδέλφους του υπουργούς! Μπροστά στην... “ιστορική ανάγκη” -όπως ο ίδιος πίστευε ακράδαντα- να φτάσει στην κορυφή, ο Μιτεράν δεν δίστασε ποτέ να συμμαχήσει και με το διάβολο ή ακόμα και να βάψει τα χέρια του με άφθονο ανθρωπινό αίμα...

Όλα αυτά θα ήταν απλώς...ιστορία, αν ο νέος και νεαρός πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν έδειχνε από την επομένη -κυριολεκτικά- της εκλογής του (!) ότι φιλοδοξεί να συνεχίσει το “θεάρεστο” αφρικανικό έργο του Μιτεράν με τον οποίο μοιράζεται εξάλλου και τη “μοναρχική” αντιμετώπιση της Προεδρίας της Δημοκρατίας. Ας έχουν και αυτό υπόψη τους εκείνοι που αφελώς ή εκ του πονηρού σπεύδουν να διαβλέψουν ανθρωπιστές και σωτήρες εκεί όπου δεν υπάρχουν παρά αδίστακτοι και κυνικοί δυνάστες της δύσμοιρης ανθρωπότητας...

Πηγή: contra-xreos.gr